

KARAMPANA

Izlazi u doba atoma i satelita
Cijena pô hotilje bire (50.- din.)
Telefon: 2T5-905-00 (kad dođe automatska)
Telex: 00-13 - Telegrafska adresa: BATOĆ

List-bruškin za freganje, pranje i sumprešavanje

KOTOR, 5 juna 1960

Broj 0-1

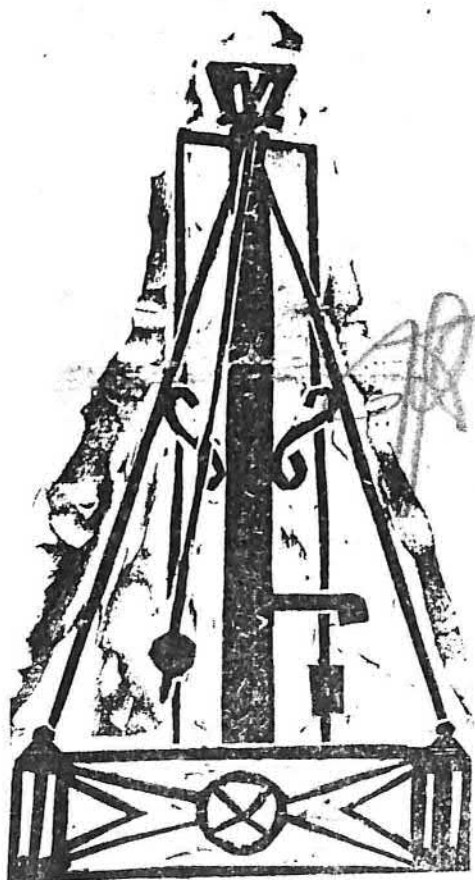
RUKOPISI SE PRIMAJU ZA AMBALAZU

Poštarina plaćena u bodovima

PROLOG „KARAMPANE“

Mile moje Kotorke i Kotorani, evo me jopet među vas u foj posljed punijeh dvadeset godina mučenja. Uskrsnula sam kao ptica feniks iz pepela, a ne bih ni ovi put izgleda u rondu, da me Tonko nije onoliko potezao za batoć, ravidavao, podmazivao, proširio bužu i uvalio novu cijev, pa sada puštajem vodu bolje no gurle kotorske kad ze kiša. Mnogi me se od vas ne sjećaju, jer su u moju mladost bili deca, a mnogi se ne vole sjećati, jer me po zlu pamte. Moje su ronde u staru Jugoslaviju padale u doba krnevala, kad se jedino smjelo malo slobodnije lajat i brontolavat bez da se svrši u karaklak. Ma je tad ovi moj batoć znao ošinit de treba i kako treba ne milujući nikoga — od sreskog načelnika do zadnjeg škovacina, pa se u-žao u ovi naš mirni grad učinjet pravi bulikan od smijeha, graje, beštima, suza i škripe zubima, od superbije, a oni je jadni Dušan bio više unutra nego vanka pržuna! Sada mi je intenca da moja voda opere i iznese na vidjelo svu šporkecu što se u nas navatala, da se tako ne bi činjelo unaprijed. Ako nekog od vas ovi moj galijot od batoća i dohvati mrvicu jače — neka se počese de ga svrbi, a oni što su ovi put skapulali neka ne činu roge i druge šporke mote reb-

nutima, jer će i oni uput doći u moje crno libro. E pa sad, ako vam guštam, a vi pljeskajte, a ako ne — onda fiščajte, ma prijed dobro pogledajte oko se-

be i pod sobom da nema što, jerbo moj batoć daleko doseže!
Ajd u zdravlje!

Vaša KARAMPANA

POZDRAVNI TELEGRAMI

Veseli nas što si opet
Kao nekad mlada,
Mnogo sreće i uspjeha
Tokom daljeg rada!
Kotorani u „inostranstvo“

„Triba bit vrtuoz
za renjat na svit!“
Karampano lipa,
Cestitan ti ditul!
Proburdižaj rivom,
Projdi kroz kalate,
Adio i sritno!

Tvoj barba — Pomete

Ako budu htjeli
Da ti batoć svežu,
Obrati se za pomoć

Starom čiku — Ježu

Žalili se pojedinci:
„Kotor nema bivši duh!“
Ko to kaže? nije tačno!!

Tvoj prijatelj Kerempuh

Nek tvoj batoć svud dosegne,
Oštar ko zmijski jezičak,
Od srca ti želi, bona,

Tvoj kolega čičak

KARAMPANA PORUČUJE

„PRIMORCU“

Odoše ti dva najjača stuba,
Dvije nade tvoga mladog kluba!
Ne klonite, junaci „Primorci“,
Vodnog sporta prekaljeni borci,
Pa uz pomoć Borka, Đorda, Guda
Pratiće vas opet sreća luda,
Opet ćete ko prije jaki biti
I pehare nove osvojiti!

TONKU

Mostovi su sad prvi na spiskul
Uredi ih pravo po starinsku,
Postavi im grede, kugle i lance
I zadivi domaće i strance!
Nek ne misle dubrovačke babe
Da su nama sve svjeće slabe!

KOTORANIMA

Da poslije kupovine u mesarnici
ne meću portafoje u lijevi špag jaketuna,
jer je srce osjetljivo na svaku prazninu!

AJME, ČA ČU MU JA

Pjevaćemo serenadu
O Kotoru našem gradu,
O našem folkloru
S rubljem u koloru

Ajme, ča ču mu ja

Ukrasi su od Kotora
Kipetine raznih boja,
Na svakom balkonu
Štrace raznog kroja

Ajme, ča ču mu ja

Pogledaj u visine
Sa prozora svakog vise
Stare mudantine,
Rušić i kombine

Ajme, ča ču mu ja

A te naše Kotoranke,
Brontulone, čakulone,
Sa svake tarace
Cijede kanavace

Ajme, ča ču mu ja

Kada ima maeštrala
Od šandara do šandara
Vise kobarturi,
Šporki tavajuli

Ajme, ča ču mu ja

Pjevali smo serenadu
O Kotoru, našem gradu —
Kome se ne sviđa,
Nek uzme za šalu

E, a što ćemo im m

DRAGA MOJA KARAMPANA

Čuo sam da si se decidala izaći do- po tanto i da probudiš Kotorane i o- šineš svojim starim batoćom de tre- ba. Htio sam doći lično, ali sam se la- ni slabo divertiškao u Kotoru, pa ću poći vaporom na drugu bandu, a te- bi pišem da po ovom dolje, ako mo- žeš, udriš batoćom po strom obli- čaju.

Evo kako sam lani putovao. Nedje- lja, dan je bio manjifik i brod je kre- nuo iz gruha u sedam ujutro. Već je počelo grijati, jer je sunce odavno izašlo i ja sam odmah pitao: »A za- što vapor od dite za Kotor ide ovako kasno?« A onaj galijot od kamari- jera počeo se smijati i zbori: »Ajme gospodar moj, to Vam je čisti konat: Ako rano krenemo, onda bi furešti na brodu pili kafu, a u Kotor objedo- vali, a ovako u Dubrovniku kafu, a na brodu objed, a u Kotoru sladoled ili limunadu ili ništa. A u pet popodne parćivamo natrag, onda opet večera na brodu ili u gradu sv. Vlaha«.

Kad smo arivali u Kotor, iskrcao sam se na rivu i tražio fakina da mi nosi valizu jer sam uzio sobom pro- da razgledač Muzeo ali je bio za- tvoren baš kad je vapor arivao. Oti- šao sam do crkve da vidim katedralu, kad i ona zatvorena. Krenuo sam kad su mi pokazali put, jer na rivu nema nigdje plana grada da bi čovjek mo- gao orjentat, za San Dovani. Kad sam došao blizu vratiju pitam de ću platit ulaznicu za rezgledat fortecu, a oni su se počeli smijati i kažu: »Kod nas se to ne plaća, nego kad dodete kod vrata za uč gore stisnite dobro nos i pazite da ne slomite nogu, jer na ska- linatu fali svaki drugi skalin.« Kad sam vidio da je to tako, vratio sam se nase i krenuo put banja, ali sam se opet morao vratiti u grad, jer nisam imao korada od velikoga dima iz cen- trale što ga tramuntana nosi put ba- nja. Išao sam kroz kalete pa sam ar- rivao do šuranja i začudio se kako niko ne vidi onu šporkecu i one ko- koške po magazinima. Pošto se bli- žila ura od partence, krenu sam po- lako od vrata od Šuranja put rive, Kad ja na rivu a vapor već partio. U- đem na pjacu od rive da vidim koja je ura, a on sat nazad deset minuta, pa tako prevario mene i neke druge. vište, jer su rekli da u Kotor nemam de jesti pa da valja sobom uzeti. Tra- žim toga nosača, kako ga ovdje zovu, ali mi odgovoriše da u Kotor toga nema. Krenuo sam i drpim sobom va- ližu i zamolim jednu gospođu što je bila kod vapura da mi kaže de je gar- deroba, a ona se počela smijati i kaže: »Nema to u Kotor, zatvorili su je ima 2 godine, a zašto ne zna niko«. Pitao sam de je »Putnik«, a onda su mi odgovorili da je sada zatvoren. Oti- šao sam i sio pred Grad. kafanom, jer nijesam mogao ić po onom suncu. Hotio nešto popit i pojest i za vidit da li ima što za jest, zvao sam kama- rijera, a on mi je odgovorio da obje- dovat mogu samo u sali. Zamolio sam njih i oni su mi spremili valizu da je ne ostavljam na banket. Krenuo sam

Sto ću sad, pitam de mogu rezerv- irat kamaru, a oni mi odgovoriše da mogu samo u školu hotel »Slavijev«. Pošao sam tamo, a kad sam arivao nisam znao jeli to hotel is igrahaće za balun. Jer mi zamalo zamisu glavu razbili Lalunom. Otišao sam u kamari- tu. Kad sam je dobio, i tamo mi zamalo umit, ali vode nije bilo. Pošto sam imao mudantine sobom, otišao sam se okupat u more, ali mi se nije dalo uvalit, jer su po moru plovile sva- kakve delicije iz kotorskih kanala i sve nešto bijelo kao pahuljice. Pitam što je to, a odgovore mi: nije to ništa, to je iz Rivijere — fabrike sapuna. Sio sam malo u ladovinu i uzo čitat foje, ma nijesam mogao od velike graje i konfužioni od onih što sjede na onom tavulinu u ladovinu i igra- ju trésete i briškulu u mudantine od banja. Došlo je veče, večerao sam i popio vruću biru i umalo me nije ko- lap uvatio kad sam trebao platit. Ka- ko sam bio umoran od vijada, pošo sam rano spavat i naredio da me pro- bude u dvije ure, jer brod partiva u dvije i po. Ali od spavanja nije bilo ništa, jer je daz svirao podfunještru do ponoća, a od ponoća dalje dvojica trojica s harmonikom za svoj konat. Kad me došla probudit u dvije ure, poslao sam je k vragu i rekao: neću parćivat kad već moram plaćat ka- maru — oću da spavam bar ovo ma- lo. Ali sam se prevario u konat, jer šoferi Tarinog autobusa, koji kreće u 4 ure iz Kotora za Titograd, parki- raju autobus u park hotela i u tri sa- ta ujutro idu na rivu. Naravski pro- budili su cijeli hotel, pa i mene. Obrćem se po pijaci, a ono autobu- som arivali tudeški i vidim onog Ra- fa vodiča iz Dubrovnika. »O, ke nova, Rafo, a što ti vodiš proz Kotor fu- rešte?«, a on meni: »A što ćeš kad u Kotor nema vodiča!« i produži da ob- jašnjava pokazujuć lijevom rukom: Ovdje je toalta, nemojte se ženirat, a desnom rukom pokazao je pravac: A ovam vam je katedrala. Furešti su se svi stali smijati, pa i ja s njima, kon- gušto.

Infontan, trčao sam put rive da ar- rivam barem na londonac, koga neki iz Boke zovu »Karampana«. Kakav sam izgledao kad sam arivao doma ne treba ni da ti pišem. Nadam se da ćeš u svom foju nešto od ovoga a- ko vaja stavit i kad foj izade, pošalji mi jedan.

Pozdrav tvoj LORENCO

MALE IZJAVE VELIKIH KOTORANA

Odsada neću nijedan film niti gledati, a još manje glumit u njega, da mi i ovo drugo oko davo ne izije.

F A S I J A

Sve me zafrkaju kotorski bere- kini da treba radotat, a što je činim nego prodajem kuće pija po pija, a kad to završim zenicu se.

D O R D E

Kada se misli održati konkurs za mis Kotora?

P E T R I C A

IZ RATA

Ivo Rajko je često ponešto radio za don I. Ovaj mu je to uredno plaćao, ali mu je jednom ostao dužan 16 lira, i to Ivo nikako nije mogao skužat. Ivo nije mogao čekati i pođe u crkvu Svetoga Tripuna i iz lemozine uzme pare. Da bi umirio svoju savjest (jer je bio dobar katolik) on se okrene prema oltaru sa riječima: »Sveti Tri- pune, to je uzimam moje pare jer mi treba. Ali, poroka madona, što ja to tebi pričam, kad ti to i sve bolje od mene znaš!«

Iz Arsenala u Tivtu su radnici za vrijeme rata »dizali« sve što se mo- gło dići.

Tako je jednoga dana jedan Tiv- čanin odlučio da »digne jedan nako- vanj od 30 kg. Vezao ga je konopcem i objesio iza leda, a preko njeđa ogr- nuo zimski kaput. Na vratima su bili karabinjeri i pored njih je trebalo proći.

Našeg Tivčanina to nije mnogo smetalo i on veselo i lako (kao da ne- nosi o ledima nakovanj od 30 kg.) ot- skakuta do karabinjera, oni vide da tu nešto nije u redu pa ga pi- tajn što mu je to ispod kaputa. On se nije zbulio već je sve oko njih lako skakutao i čudio se što ga to pitaju. Na kraju jedan karabinjer mu podiže kaput i ugleda veliki nakovanj i re- če: »A ovo?« Naš se junak nije zbu- nio već odmah spremno odgovorio: »Ah! J... deca! Što su mi ob- jesila!

МОДЕРНИЗОВАНИ ЊЕГОШ

Ништа лепше нема на свијету
Него Брижит Бардо у костиму!

Тешко оном ко довијек живи —
Умријеће од атомске бомбе!

Туд је женска смијешна работа;
Стотину би промијенила „лафа“
Да једнога с „Мерцедесом“ нађе!

МЕТЕОРОЛОШКА

Послије великих кишних пада-
вина, које су се спустиле на наш
град, сада се опет очекује велико
падање... Јака на крају школске
године. — (било некад... прије
реформе)

ДИЕЧИЈА УСТА

Посвајала се два мала на пјачу,
па ће један другоме: — Рећу ја тебе
моме тати, па ће те он избити! — А
рећу тебе стави у „Карампану“!

МАЛО ГА ЈЕ УВРИЈЕДИО

Бештимју се Црвени и Фило
на риву око тога ко ће понијет ва-
лиже некое фурештоме. Падају
дебеле ријечи, све једна грја од
друге, а кад су сву резерву потро-
шили рече Црвени Филу: „О мучи,
студенту један!“

Имам комфоран стан и празно
срце. Интересенги нека се јаве ре-
дакцији на шифру „Усамљеник“

Ivo Rajko po drugi put među Kotoranima

Jedne večeri prije par dana dodijalo jadnom Ivu Rajku da leži na groblju i polako se digao, što mu i nije bilo teško, jer je ionako sve tamo razróvano, pa jedva se probijajući kroz travurinu i draće, izašao je kroz vrata groblja i preko malog mosta uputio se prema Kotoru. Odmah čim je počeo hodati po onoj krasnoj cesti, koja vodi od groblja do glavne ceste, tri puta je pao i dizao se. Od bubulja i ostalog kamenja jedva je kročio. Onako slab, beštimao je i pošao ljut i polako se primicao Kotoru i mislio »Bože moj kako oni moji jadni dorđini prolaze ovuda kad nose mrca. Da se netko sjetio pa od kako sam ja umro, da su svaki dan po jedan centimetar puta uredili već bi bili sredili i asfaltirali i do Trojice, a ne samo do groblja.«

Ovako misleći najednom mu se učinilo da se našao u sred bijela dana. Jadnik nije znao da su se Skaljari modernizovali i postavili neon osvjetljenje. Zurio, je u nove sijalice i tako gledajući došao do novo uređenog i otkrivenog groblja, pa kako to ranije nije vidio, mislio je da je pogriješio put, ali kad se našao na starom, izlomljenom i punom rupa mostu od Gurđića, uvjerio se je da je zbilja u Kotoru, samo mu je bilo sumnjivo što ne čuje centralu kako radi, i sve je gledao na onu veliku zgradu mjesto stare centrale, i sve klimao glavom i produžio dalje. Čudio se zasadenom cvijeću i drveću, pa još više začuđen došao je do pompe na početku markata, a kako nije pio toliko godina od gušta je otvorio pipu da se napije, ali vode nema. Šta je ovo, pita jedan Ivo? Ali on nije upoznat da Opština nema kredita platiti nekog da dežura i od 9 sati uveče pa bar do pola noći. . . . Ovako žedan zakoračio je par koraka, ali odjednom se pružio koliko je dug i širok na gomilu smeća. Što je ovo, da nisam možda već došao kod kuće od macakana na pazar? Opet jadni Ivo Rajko nije znao da je komunalno preduzeće riješilo pitanje odnošenja smeća i da oni, sve što je preko norme, izručuju na sred rive na veselje muhama, vrapcima, golubima i vjetru, naravno, koji raznose to kroz cijelu rivu i markat, i da je to atrakcija i za strance, koji čak to i slikavaju. Krasna idila, misli Ivo Rajko, ispod neon osvjetljenja gomile smeća. Jedva se iz smeća izvuko, pošao je dalje. Prošao je kroz pjacu od rive i pošao prema pošti. Umorio se i htio da malo otpava i tražio je kašun od pošte, ne znajući da se pošta preselela van grada. Ali u nesreći bilo je i sreće. Hvala bogu našao je na stotinama drugih kašuna i ambalaže ispred jednog od »Napretka« i tako se umorio i jedan veliki i skupa sa mačkama prospavao do zore. Najednom se probudi i strašno prestraši. Strašna grmljavina ga uzdrma, mislio je gdje će ponovo umrijeti, a da i ne vidi Kotor, ali kad je vidio

što je, nasmijao se i pomislio, »E jadni Pićo, ti si građane Kotora budio sa malim zvonom i fišćanjem, pa i pjesmom, a sada kupe smet psujući i vukući one teške kante i bačve kroz ulice tako da i ne treba sirena iz Rivijere da budi narod, to se komunalno pobrinulo preko svojih kadrova, da vrši budnicu građanima.«

Razočaran šporkecom prošao je dalje i tako došao na pjacu kod tainice i stao kao ukopan. Odmah je nekoga zapitao »oli je još ovdje Italija?« Ovaj ga čudno pogleda misleći da je Ivo lud, međutim ovaj nije vidio da Ivo gleda na jednom zidu od kuće talijanske parole koje su ostale još od okupatora, i da se nitko nije našao da ih skine.

Kad je prolaznik vidio našta cilja Ivo, kaže mu: »e moj Ivo nijesu samo tu parole, ima ih skoro svuda po Kotoru, valjda nadležni misle to ostaviti kao uspomenu na one četiri crne godine u Kotoru. Još više začuđen ide Ivo i ogleda se. Prolaznika malo sreta, sve radionice nekadašnje zatvorene, ne čuju se korać, ni špjanje, nema ni jednog zanatlije sve do vrata od Pazara. Odjednom je počeo kašljati i onako slab skoro se ugušio. Crni dim ga obavio, a nije znao da je izrađena i podignuta centrala na Pazar. Onako šporak i crn, obišao je stari most i mislio gledajući u dim i centralu »Bože moj koji je to pametnjaković i visokoumni odredio upravo to mjesto da podigne centralu«, a ljutio se je na stare Kotorane, kako

ZA NAŠE ĐAKE

Savjeti budućim studentima

Mnogi vole pravo — tu učit ne treba,
Pa zato pravnici padaju ko s neba!

Ako želiš brzo steći limuzinu,
Tad, brajko, upiši odmah medicinu!

Kad se vrijeme mijenja, pa te sijeva noga,
Tad pokušaj zvanje meteorologa!

za tehniku, bogme, treba mudra glava,
Ali takav jadnik ni noću ne spava!

Umjetnost je lijepa — ako imaš dara,
Al bez slave, družje, slaba pada para!

Ako li te brige finansijske more,
Nikako ne idi ti u profesore!

ĐAČKI KINO PROGRAM

Školska godina	= Cesta duga godinu dana
Ocjene	= Lift za gubilište
Đaci	= Nismo mi anđeli
Đačka menza	= Hleb, ljubav i mašta
Školski program	= Vlak bez voznog reda.
Pripreme za maturu	= Ne čekaj na maj
Matura	= Velika zbrka
Školska zgrada	= U koprodukciji sa osmogodišnjom školom izuzetno je umjetnički pozorišni komad ZAJEDNIČKI STAN.

su to dozvolili i po njegovom običaju sve mrmaljao i govorio sam sa sobom. Sreo ga je vicko i pitao ga: »Što je Ivo što si ljut i zašto si tužan?« On mu odgovori zbog centrale i Kotorana, našto mu Vicko kaže: E moj Ivo kakav Kotor i Kotorani, kad ih malo više ima, a i oni što su ostali ne bore se mnogo.

Opet Ivo ide dalje i prolazeći pod pumpu od vode, sjetio se da nije sinoć uopio piti. Sav sretan podo na pumpu ali vode opet nema. »A kako to sad, zar opet nema tko da otvori vodu, ima rekoše mu, ali sada nema struje pa motori pumpe ne mogu tjerati vodu. A Ivo onako nek ipak im odgovori, pa kako to kad nema struje da nema ni vode, zašto ne uzmu jedan agregat pa nek bude to samo za pumpe kad nestane struje. E kažu mu neki prolaznici, to je strašno komplikovano, jer bi inače i naše kino uzelo agregat, ali niti ima ko da to naredi, niti na naruči a nema nitko ni volje. Uprava kina je zadovoljna što se građani guše u tiješnoj i nehigijenskoj sali, a kad nema struje nije im ni stalo jer ne vraćaju pare, a tko hoće sutra dan da dođe nek dođe, a ko neće na volju mu, samo pare ne davaju natrag. Još su mu pričali o arogantnosti nekih službenika u kino, kako izgleda da su gledaoci zbog njih, a ne on ili oni zbog gledaoca-gradana, ali se Ivo i toliko ovo smrči, da prođe brzo kroz ulice, kroz oblake prašine. Pita on smetlare zašto sad mete kad se to može raditi ranije, a ne kad narod prolazi. Odgovorili su mu da oni metu kad je njih volja, a da on ne mora ni prolaziti.

Пут од Луке до Душана или Миша је понекада за исту робу, истог предузећа, дуг и по сто динара. Није боље путовати ни од Милоша до Пека.

Обзиром на отварање туристичке сезоне умољавају се Которани да се што мање појављују на меркат, јер се и онако повећао број срчаних болесника.

Ко зна? Можда је и Жерар Филип свратио у Котор и погледао цијене на меркат и одмах умро од колпа.

Још prije prvog rata jedan sudija austrijski je imao nešto s jednom sa merkata i njoj počeo stumig da obriječe.

Tu nije bilo druge pomoći nego da se vjenčaju.

Tako vam je ona ušla u krug velikih auštriskih šinjora.

Jednom se u krug šinjora uz bićerin rožolja raspredalo pitanje fureštijih jezika.

— Težak vam je frančeski, kaže žena od jednog finance, piše se champion a čita se šapo.

— Nije to ništa, kaže naša sa merkata. Inglezi pišu Shakespeare a čita se Sopenhauer.

Priča se, da će, od sada, avioni za tivatski areodrom obilazi Kotor jer se boje da ne udare u visoke cijene kotorske pijace.

O d a K a r a m p a n i

Ko je pio vode sa Karampane
Te preslavne kotorske fontane
Taj se vazda može da pohvali
Da mu nije sve šuplje u glavi.
Jer je slavna voda Karampana
Sakupljala mudrost svakog dana,
Doživljuje cura i maldića,
Od Pazara pa sve do Gurdića.
Ko je kadgod samo posmatrao
Cvijet društva što se sakupljao
Okolo vode gdje veselo sijeda
Događaje gradske da raspreda.
Taj nikada zaboravit neće
Tu družinu što se tuda kreće
Lavandere i sve vodarice,
Čistačice i sve kuvarice.
Kad zagrme iza svega glasa
Zaglušuju uši istog časa
Buka, vika, teški zveket lata
Odjekuju da te muka hvata.
Među njima uvijek se pominje
Svima znane gradske prvakinje:
Kate Cikla, Brušulin Tonina,
Jane Biza, Naste i Moretina.
Tu dolazi i Milica su »po brade«
I još druge, ko ih svijeh znade,
Jedna drugu psuje i proganja
Sve poštene, ko vrata od Suranja.
Jadne li su neke od njih bile
Kada bi se samo pojavile
Kroz ulice gradske, da što kupe
Tresle su se od jada i muke.
Skakala su djeca sa svih strana
Berekini iz svojih dućana
Vika, zvížduk zrakom se prolama
Odjekuje gradskim ulicama.
»Bru« je bila najlošije sreće
Povorka se za njom cjela kreće
Ni odrasli nijesu s mirom stali
Kada bi je samo ugledali.
Mitar odmah na vrata iskače
Rukom vrti i »Bru« tiho šapbće
A Tonina jedna skoro plače .

Više, psuje. »Muč stari magarče«.
Nesretna se jedva nogu drži
Dok uporno Mitar kafu prži
Nemoćno se tad rukama maši
Hoće time Mitra da uplaši.
Ali sve to ništa ne pomaže
Jer običaj stari to nalaže
Da Toninu svako zadirkuje
Bez obzira što prijeti i psuje.
Još su one najsigurnije bile
Okolo vode kad su se vrtile
Trebalo je stoga da pripaze
Da se vazda drže svoje baze.
S Karampanom bježu povezani
Svi poznati gradski velikani
Najprvi je bio naš šjor Niko
A do njega odmah brat mu Tripo.
Tad dolazi skoro cijela banda:
Pićo, Golub, Luigi »Casa Granda«
Mato šumplek, Lampo, Ostoiilo
I još drugih ko zna koliko ih je bilo
Svi su bili stručnjaci od oka
Znala ih je skoro cijela Boka
Al' se ne zna zanat gdje su učili
Samo da su svi majstori bili.
Jedni od njih kučke su lovili
Drugi opet jame su čistili
Čak su neki govornici bili
I ko znade šta su sve činili.
Osim njih je vrijedan spomena
Puro nosač, držanja otmena
Grmio je uvijek svojim basom
Jak debeljko ali malim stasom.
Sve su ovo čeda Karampane
Te preslavne kotorske fontane
Zato i oni s njom vječitno žive
Pokoljenja uvijek da im se dive.
Karampano, besmrtna fontano
Nestala si i suviše rano
Al ti ime nikad umrijet neće
Dok je Boke, s njom uvijek živjeće.

A. S.
Kotoranin iz Splita

АМФИБИЈЕ У КОТОРУ

Како сазнајемо из добро обавештених кругова, једно предузеће намјерава да купи у иностранству специјалне камионе и да ће за своје шофере отворити курс за изучавање возње — по морском дну.

„PIA DESIDERIJA“

Када је чуо да излази „Карампана“, један је млади которски правник узвикнуо: „Ох, зашто немам судско — адвокатски испит?!“

РАЗГОВАРАЈУ ДВА КОТОРАНИНА НА РИВУ:

— Ма што ово фишћају сирене, али је неће ватра?
— Каква те је ватра уватила! то је Мирко пустио забавну музику на разгласну.

Прије Другог свјетског рата живјела је у граду једна старика, позната као šjora Mare. Није могла изговоритинека slova (Suglasnike), па би при употреби истих simpaticno затепала. Једном приликом запита је susjeda: »ŠJORA MARE, JELI KUCALO PODNE?« »JET TETO MOJA, PONE JE TUTALO, ALI JOT NIJE JEBATILO«, odgovori dobra starica.

ТЕЛЕ — ЖЕЉЕ

Уколико неко не успије поћи овога лета на олимпијаду у Рим, нека се стрпи четири године до следеће олимпијаде у Токију јер ће њу сигурно моћи да посматра на телевизору клуба јавних радника. Надамо се, наиме, да ће се до тада саградити релејна телевизиска антена на Врмцу.

Туристичко друштво спрема се да оштампа проспекат града и његових знаменитости. У њему ће, између осталог, бити споменути: летна позорница на бедему, фестивал „Бокешке ноћи“, водичи, табела са планом града, романтични излети ноћу по заливу, бар и дансинг на врху Сан Ђована, првокласна музика и пјевачи пред кафаном и Славијом и гардероба. Вјерујемо да ће сви наши грађани ово топло поздравити, али — биће им дупло теже кад се пробуде из тога лијепог сна.

Препоручамо се цијењеним муштеријама и нудимо им велики избор првокласних крепаних мачака, увезених и домаћих штраца и шљатина, Париских парфема „умидеца“ и „ана рибе-слане“, као и непотрошене резерве коната, ника, картушине и шкатула од цигара и шуферина.

ШУРАЊСКИ МА...

Которске пословице и питалице

ЗРНО ПО ЗРНО ПОГАЧА, КАМЕН ПО КАМЕН

па ће зграда Банке на Бенову бити саграђена за двадесет година.

СЛОЖНА БРАЋА КУЋУ ГРАДЕ, А НЕСЛОЖНА ЧИСТОЋА ЈЕ ПОЛА ЗДРАВЉА, А ШПОРКЕЦА ДРУГА ПОЛОВИЦА КО РАНО РАНИ

праве урбанистичке планове Котора.

ВОДА СВЕ ПЕРЕ, А ЦРН ОБРАЗ КО ДРУГОМЕ ЈАМУ КОПА

важи за которске угоститеље добија нешто змотано у шкартоц или цуну пишарољу у главу, пере само детергент „БИСЕР“ брзо ће напредовати у служби.

Питање:
Зашто Которани иду подигнуте главе?

Одговор:
ЗАТО ШТО ГЛЕДАЈУ ДА ИМ КОЈЕ ШКУРО НЕ ПАНЕ НА ГЛАВУ.

Шта је у Котору на највишем нивоу? Ко би у Котору био највише погођен кад би се увело награђивање по учинку?

ЦИЈЕНЕ ПОД МАРКАТ.
ФУДБАЛСКИ КЛУБ „БОКЕЉ“.

Што би се у Котору десило кад би свако гледало своја посла?

ОНДА БИ БЕСПОСЛИЧАРИ ОСТАЛИ БЕЗ ПОСЛА.

Нијесам се надао да ће ми она кртола у Бајицама онако лијепо изникнут.

Мијењам полован моторбицикл за очувану жену, може и уз доплату.

Јово

НОСОЊА

Уређује и издаје: Редакциони одбор
govorni urednik Dušan J. Čelanović
Štampa: Štamparsko preduzeće »A. Palfas«
Kotor. — Za štampariju Branko Čelanović